

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/165/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117209572
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5117209572.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobkyne: B. B., nar. X.X.XXXX, bytom G., G. XXXX/X, právne zastúpená spoločnosťou STEHURA & partners, v.o.s., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, Čadca, IČO: 47 246 863, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, o zaplatenie 304,39 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina z 10. januára 2018, sp. zn. 17Csp/73/2017-38 v spojení s doplniacím rozsudkom z 13. júna 2018, sp. zn. 17Csp/73/2017-83, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 304,39 Eur spolu s 5% úrokom z omeškania od 10.6.2017. Žalobcovi ako úspešnej strane sporu v zmysle § 255 ods. 1 CSP priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Na základe vykonaného dokazovania došiel k záveru, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1, 2 a § 456 Občianskeho zákonníka je dôvodný. Mal zistené, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníčkou bola dňa 24.6.2013 uzatvorená Zmluva o úvere č. 4306099419, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi bezúčelový úver v celkovej výške 1.500 Eur, s výškou mesačnej splátky 41,73 Eur, počtom splátok 84, RPMN od 27,6% do 28,6%, s celkovými nákladmi spotrebiteľa vo výške 3.189,48 Eur, lehota splatnosti 84. Z predložených potvrdení o úhradách za obdobie od 5.8.2013 do 25.2.2016 zistil, že žalobkyňa uhradila celkovo sumu 1.804,39 Eur. Hodnotiac podmienky uzavretého zmluvného vzťahu došiel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. f), j), k) zákona č. 129/2010 Z.z., na základe čoho podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z.z. sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. V ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. je upravená náležitosť zmluvy - doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V danom prípade v zmluve absentoval údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. V zmluve ďalej absentovala náležitosť uvedená v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. - výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Účelom tejto náležitosti je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky. K poukazu žalovaného na závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/2015 a v danej súvislosti na požiadavku eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné uviesť, že nemohol vec posúdiť vo svetle rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 z 9.11.2016, ktorý sa týkal výkladu smernice 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a v zmysle ktorého nie je nevyhnutné, aby zmluva

o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok a v zmysle ktorého nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere obsahovala rozčlenenie splátok v podobe amortizačnej tabuľky na istinu, úroky či iné poplatky. V tejto súvislosti je nevyhnutné vziať do úvahy aj článok 10 ods. 1 citovanej smernice, podľa ktorého týmto článkom nie sú dotknuté žiadne vnútroštátne pravidlá týkajúce sa uzatvorenia zmlúv o úvere. Z uvedeného je zrejmé, že osobitná právna úprava o spotrebiteľských úveroch ustanovením § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 a § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi žalovaným a žalobkyňou neobsahuje ďalej náležitosť uvedenú v § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., a to RPMN, ktorá musí byť vyčíslená na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy. Bolo preto povinnosťou žalovaného v uzatvorenej zmluve jednoznačne uviesť RPMN, a to jeho konkrétnu výšku, ale aj údaj, na základe ktorej bola táto vyčíslená. Na základe uvedeného preto dospel k záveru, že pokiaľ zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f), j), k) neobsahuje náležitosti, na základe čoho je potrebné považovať v zmysle § 11 ods. 1 písm. b), d) citovaného zákona poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, a pokiaľ žalobkyňa uhradila na spotrebiteľskom úvere viac o 304,39 Eur, než ako jej bol úver poskytnutý, žalobe žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia správne vyhovel.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Podľa jeho názoru, úverová zmluva č. 4306099419 obsahuje všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Obdobný názor, pokiaľ ide o nevyhnutnosť rozkladu splátok, zaujal vo svojom rozsudku zo dňa 9.11.2006 aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15, v ktorom uviedol odpoveď na prejudiciálnu otázku týkajúcu sa rozkladu splátok a výkladu článku 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48. V tejto súvislosti poukázal na nevyhnutnosť výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k), f) zákona č. 129/2010 Z.z. v súlade s princípom eurokonformného výkladu právnej normy. V zmysle článku 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii a Zmluvy o fungovaní Európskej únie v spojení s článkom 7 ods. 2 Ústavy SR a rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 sa jedná o výklad smernice súdnou autoritou, ktorá je zároveň jedinou inštitúciou oprávnenou podávať výklad všetkých ustanovení práva Únie, je dôležité upozorniť na záväznosť judikatúry Súdneho dvora EÚ, ktorá má všeobecnú záväznosť. Týmto výkladom ESD sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal, či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo, ako aj samotné orgány EÚ. Z pohľadu výkladových pravidiel sa dovoľával výkladu contra verba legis ust. § 9 ods. 2 písm. k) a písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., ale je nutné dodať, že takýto výklad zákona nie je contra legem. Pri výklade podmienok v § 9 ods. 2 písm. k) a f) zákona č. 129/2010 Z.z. je nutné vykladať z pohľadu princípu právnej istoty a z pohľadu eurokonformného výkladu právnej normy v závere o nedostatku náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z.. V úverovej zmluve je uvedená pod bodom 44. ako lehota splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru a dátum konečnej splatnosti je určený na 15. deň v poslednom mesiaci. Žalobcovi spolu s úverovou zmluvou bol zaslaný aj splátkový kalendár, na základe ktorého bol presne a dostatočne informovaný o svojich povinnostiach vyplývajúcich mu z úverovej zmluvy. Termín konečnej splatnosti je potrebné uplatňovať v zmysle ust. § 122 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého platia všeobecné pravidlá počítania času. Okrem toho dáva do pozornosti, že už aj právna úprava SR reflektuje na nový vývoj rozhodovacej praxe (s odkazom na citovaný rozsudok súdneho dvora), keď zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 od 1.5.2018 v rámci jej novely vykonanej zákonom č. 279/2017 Z.z. upravuje, že v § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ a § 9 ods. 2 písm. i) sa slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. Nesúhlasil ďalej s právnym názorom súdu prvej inštancie, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosť uvedenú v § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.. Vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie bolo zistené, že v zmluve uzavretej medzi stranami sporu ohľadom RPMN sú uvedené údaje: RPMN od 39,94 - 41,7%, priemerná hodnota RPMN 19,53%. Presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru, klient súhlasí s tým, že presnú výšku RPMN mu spoločnosť oznámi po poskytnutí úveru. V tejto súvislosti poukázal aj na ostatné závery vyslovené v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29.11.2017, sp. zn. 43Co/24/2017. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k podanému odvolaniu žiadala rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdiť. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere

neobsahuje všetky povinné náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z.. Súd nemohol posúdiť vec vo svetle rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 z 9.11.2016, ktorý sa týkal výkladu Smernice 2008/48/ES z 23.4.2008. Smernice sú jedným z prameňov sekundárneho práva, ktoré však nie sú všeobecne záväznými normatívnymi právnymi aktmi a smernici nemožno priznať priamy účinok. Keby súd použil výklad načrtnutý v predmetnom rozsudku Súdneho dvora EÚ, z jeho strany by došlo k nedôvodnému narušeniu ústavného princípu právnej istoty. Bez ohľadu na vyššie uvedené, v predmetnej úverovej zmluve je uvedená RPMN rozsahom dvoch číselných údajov. Takéto uvedenie údajov RPMN je v rozpore so zákonnou úpravou, ktorá jasne hovorí, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak bola úplným spôsobom výška RPMN spotrebiteľovi oznámená až dodatočne, t.j. po uzavretí zmluvy, takéto uvedenie podstatnej náležitosti zmluvy nespĺňa požiadavku zákona č. 129/2010 Z.z.. Požiadavkou § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo nepochybne to, aby v čase uzatvorenia úverovej zmluvy bol spotrebiteľovi poskytnutý jednoznačný údaj o RPMN. V tejto súvislosti poukázala na závery rozsudkov Krajského súdu v Žiline vo veciach sp. zn. 10Co/635/2015, sp. zn. 7Co/253/2015, sp. zn. 7Co/394/2015, sp. zn. 11Co/169/2015 a sp. zn. 11Co/179/2015.

4. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas (§ 362 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 378 ods. 1 CSP v spojení s § 177 ods. 2 písm. c/ CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu danom § 379 a § 380 CSP, ktorý podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil z nasledovných dôvodov.

5. Záver súdu prvej inštancie, ktorý na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníčkou dňa 24.6.2013 č. 4306099419 neobsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, z dôvodu čoho v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy sa považuje poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je správny.

6. Odvolací súd sa však nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že predmetný spotrebiteľský úver uzatvorený medzi žalovaným a žalobkyňou je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy.

7. V danom prípade z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplýva, že v zmluve o hotovostnom úvere č. 4306099419 z 24.6.2013 v časti „Úver“ v bode 38. bolo uvedené „RPMN od 27,6% do 28,6%, v bode 39. priemerná hodnota RPMN 26,38%. Zmyslom a účelom úpravy spotrebiteľských úverov je dosiahnuť pravdivé informovanie spotrebiteľa o úvere, a to v čase uzatvorenia zmluvy. V zmysle § 9 ods. 2 písm. j) v čase účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, bolo povinnosťou žalovaného v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Bolo preto povinnosťou žalobcu ako veriteľa v uzatvorenej zmluve, jednoznačne a zrozumiteľne uviesť ročnú percentuálnu mieru nákladov, a to nielen konkrétnu výšku RPMN, ale aj údaje, na základe ktorých bola táto vyčíslená. Náležitosti, ktoré zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať, uvedené v § 9 ods. 2, sú obligatórne, čo znamená, že ich neuvedenie, prípadne nesprávne uvedenie, alebo klamlivé uvedenie, má za následok, že v zmysle podmienok uvedených v § 11 citovaného zákona sa daný spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Uvedenie presnej hodnoty RPMN znamená okrem iného aj prvok kontroly spotrebiteľa vo vzťahu k posúdeniu, či poskytnutý spotrebiteľský úver je dojednaný v súlade s ustanoveniami všeobecných a osobitných predpisov o poskytovaní úverov, či nie je v rozpore s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa, či neobsahuje neprípustné obchodné praktiky a podobne. Z hľadiska uvedeného bolo preto neprípustné, aby v predmetnom spotrebiteľskom vzťahu - v zmluve o úvere, žalovaný ako veriteľ poskytujúci spotrebiteľský úver uviedol ročnú percentuálnu mieru nákladov v rozpätí od 27,6% do 28,6%, keďže takýto údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov za poskytnutý spotrebiteľský úver spotrebiteľovi nepodáva. Dôsledkom porušenia uvedenej povinnosti (v zmluve uviesť riadne náležitosti potrebné pre uzavretie spotrebiteľského úveru) je sankcionované tým, že takýto poskytnutý úver sa považuje za bezúročný aj bez poplatkov. V danom prípade odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uvedenú

obligatórnu náležitosť uvedenú v § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy neobsahuje, resp. je obsiahnutá spôsobom, ktorý zákon nedovoľuje. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie z uvedených dôvodov ako správny potvrdil.

8. Záver súdu prvej inštancie, ktorý zamietol žalobu žalobcu na vyslovenom právnom závere, že zmluva o spotrebiteľskom úveru, uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, t.j. že výška mesačnej splátky neobsahovala údaj, aká výška splátky pripadá na istinu a aká časť na úrok, na základe čoho je potrebné považovať v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, je nesprávny.

9. Smernica, ako špecifický prameň práva Európskej únie, vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná, aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07 bod 110).

10. Z dôvodovej správy zákona č. 129/2010 Z.z. okrem iného vyplýva, že zákon č. 109/2010 Z.z. predstavuje úplnú transpozíciu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS do slovenského poriadku. Vo vzťahu k okolnostiam prejednávanej veci a k právnemu posúdeniu žaloby sa jedná o výklad čl. 10 ods. 2 písm. a) smernice, ktorá stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia; ako aj v zmysle čl. 10 ods. 2 písm. i) smernice a čl. 10 ods. 3 smernice o práve spotrebiteľa na bezplatné a kedykoľvek počas doby trvania služby odovzdanie výpisu vo forme amortizačnej tabuľky. Tieto a obdobné otázky boli riešené aj vo veci Home Credit Slovakia, a.s./Klára Biřová, vec C-42/15. K riešeniu danej problematiky pri výklade podmienok § 9 ods. 2 písm. k) a § 11 ZoSÚ vo vzťahu k podmienkam Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 bolo predmetom rozhodovania aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach 3 Cdo/56/2018, 3 Cdo/146/2017 a 4 Cdo/211/2017, v ktorom Najvyšší súd SR zaujíma stanovisko posudzovania podmienok spotrebiteľskej zmluvy vo vzťahu k podmienkam uvedeným v § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, na ktoré odvolací súd poukazuje.

11. Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti, keďže súd prvej inštancie dospel nesprávne k záveru o nedôvodnosti uplatneného nároku žalobcu na plnenie dôvodiac, že zmluva o úvere neobsahovala náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ a úver sa preto považuje za bezúročný a bez poplatkov, nie je správnym právnym posúdením.

12. Odvolací súd taktiež nepovažoval za správny záver súdu prvej inštancie, ktorý zmluvu uzavretú medzi žalovaným a žalobkyňou o poskytnutí spotrebiteľského úveru považoval za dojednanú v rozpore s podmienkami uvedenými v § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. že v zmluve absentoval termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Z obsahu zmluvy o bezhotovostnom úvere vyplýva, že v časti „Úver“ v bode 35. bola stanovená celková výška mesačnej splátky vo výške 41,73 Eur, pod bodom 36. počet splátok 84, pod bodom 42. celková čiastka splatná spotrebiteľom 3.189,48 Eur a pod bodom 44. lehota splatnosti - 84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Na základe uvedeného odvolací súd na rozdiel od záveru súdu prvej inštancie vyvodil, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nastal v 15. deň poslednej 84. splátky.

13. Vzhľadom k tomu, že poskytnutý spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov už na základe posúdenia podmienok spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, nesprávne posúdenie veci odvolacím súdom vo vzťahu k posúdeniu náležitostí predmetnej spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z.z., nemalo na vecnú správnosť rozhodnutia relevantný význam.

14. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

15. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)